

Ugens Politik.

Den Sammenkomst, som de Franke's Keiser har havt med Prinds-Regenten af Preussen og flere af Tydsklands Fyrstener i Baden-Baden, er uden Sammenhæng Ugens vigtigste politiske Begivenhed, som muligvis vil have de mest betydelige Følger. Den almindelige Frygt for, at Freden ikke vil kunne opretholdes, er Hovedårsagen til den febrile Tilstand, hvori Europa befinder sig. Gemytterne ere endnu mere end Forholdene komne ud af sigene ved de sidste Aars Tildragelser. Rigtig nok kan Ingen vide, hvad Fremtiden vil bringe, og Tilfældighederne krydse undertiden de klogeste Bevegeringer; men for at de moderne Statsmand, der leve af Speculation, Credit og Arbejde, skulle være istand til med Tillid at gaae Fremtiden imøde, maa den vise sig for dem i et saadant Lys, at de idetmindste kunne hengive sig til Haab. „Frygten for det Ubekjendte“, siger E. Forcade, „er en politisk Sygdom, hvis Farlighed det er umuligt at overvurdere, naar den angriber Nationerne, Interesserne og Regjeringerne.“ En sliq Frygt har i dette Tielik bemægtiget sig Europa; de mest beroligende Artikler i „Moniteurs“ have ikke været istand til at dæmpe den, Ordene maatte ledsages af Handlinger, der være istand til at øve en beroligende Virkning, og en saadan Handling har Keiserens Nærværelse i Tydskland uregelmæssigt været.

Tydskland med sine indre Stridigheder og sin Frygt for Ublandet, er et af de Lande, hvor Gieringen har været stærkest. Prinds-Regenten har gjentagne Gange udtalt, at han ønskede Fred, Keiseren har ved denne Sammenkomst i det mindste lagt for Dagen, at han for Tielikket nærede fredelige Hensigter, og denne Tilfjendbegivelse har i høi Grad tjent til at berolige Stemningen i Tydskland. Resultaterne af denne Sammenkomst ville sikkert blive bekjendte; men selv som et slet og ret Høflighedsbesviis har denne Sammenkomst havt sin Betydning. Men hvor vigtigt dette Skridt end er, vil Frankrigs fremtidige Forhold til Tydskland dog være afhængigt af den almindelige politiske Stilling i Europa og de Omvælinger, for hvilke denne Stilling er udsat. Italien befinder sig midt i en Revolution; Orienten er en Vulkan, hvis Udbrud hvert Tielik kan ventes. Begivenhederne vaa hege disse Punkter kunne give Anledning til alvorlige Forviklinger.

I Italien er Opmærksomheden ikke mere henvendt paa Sarbinien, men paa Sicilien. Efter Savours diplomatiske Felttog, efter det regelmæssige, ifølge alle Tactikens Love udførte Felttog, hvor Sammenstødet mellem de to største Fastlandsarmeere befriede Nord- og Mellemitalien, følger Bliften nu med spændt Forventning Garibaldis heltentog og revolutionaire Felttog. Hvorledes end det endelige Udfald vil blive, kan man med Bestemthed sige, at Tyranniet i Kongeriget begge Sicilier er forbi, og at kun eet af dem endnu er i den mest forhadte af alle Bourboners Magt. Kongen af Neapel har næsten fuldstændig mistet Sicilien og underhandler med Geirherren, som om han var Overkommanderende for en uafhængig Stats Arme. Den nyere Historie opviser ikke noget hurtigere eller mere hæderfuldt Tog, end det Garibaldi har udført lige fra den Dag han forlod Genuas Havn med et ligesaa eventyrligt Formaal, som Jafons. Den kongelige Stabskæftelse af Palermos Capitulation kan betragtes som en Dypgivelse af Sicilien, om det end lykkes endnu i nogen Tid at forsvare Messina.

Det er i høieste Grad uandsynligt, at Garibaldi kan have samtykket i at underhandle paa Vasis af en saafaldt fri Forfatning og en italiensk Politik. Den nuværende Konges Fader gjorde begge disse Indrømmelser i 1848, og han tilbragte Resten af sit Liv med at forraabe og mishandle de Underfaatter, som havde været svage nok til at troe ham paa hans Ord. Den nuværende Konge kan prise sig lykkelig, hvis han endnu i nogen Tid faaar Lov til at beholde sine Provinser paa den modsatte Side af Stræbet, og hvis Italienerne faae frie Hænder til at raade over deres egen Skjebne, vil Siciliens Erobrer vist ikke opskatte det Angreb paa Fastlandet, der skal fuldstændiggjøre hans Værk. Hans talrige Venner ville ikke have undladt at gjøre ham opmærksom paa de Punkter, hvor han vil blive modtagen med aabne Arme, som en Befrier. Diplomaten har, saa vidt man kan see endnu ikke blandet sig i Spørgsmaalet. Østerrig og Frankrig have afflaaet Kongen af Neapels Anmodning om at garantere ham hans Besiddelser, og Lord Palmerston aabenbarede sine Hensigter for Underhuset i et Sprag, der forraaede, hvormegen Glæde han følte ved at kunne give den neapolitaniske Regjering en drøi Jretteskæftelse. „Jeg haaber, at Huset ikke et Tielik vil betvivle“, sagde Lord Palmerston, da der var Spørgsmaal om den neapolitaniske Gesandts Ankomst til London, „at vi i vore Meddelelser til denne Gesandt ville udtale de Følelser, som Hendes Majestæts Regjering ligesaa vel som enhver Borger i dette Land bejsæles af i Anledning af de i Palermo begaaede Grusomheder — Grusomheder, der ere en sand Skændsel for vort Aarhundrede og for den europæiske Civilisation.“ Denne Udtalelse, der rigtig nok ingenlunde kan kaldes diplomatisk, sparede Herr di Martino Rejsedagbøgerne til London, og alle Frihedens Venner haabe, at Garibaldi, der har vundet Sicilien ved sit eget Heltemod, ogsaa vil være istand til at indlemme Neapel i et Kongerige Italien. Naar Norden og Syden komme til at danne et Hele, vil Padens Mediation allerebe i Virkeligheden være fuldbet. Men der er ei heller nogen gyldig Grund til, at den katolske Kirkes Overhoved ikke skulde kunne bevare sin aandelige Magt uden

tillige at være en verdslig Fyrste; vort Aarhundrede har alt engang seet en sliq Tiigenes Tilstand.

I Orienten vil endnu snarere end i Italien den rolige Udvikling blive truet af de Magters egoistiske Interesser, hvis Planer krydses ved en sliq Udvikling. Genoprettelsen af Ungarns Frihed, der i og for sig er ønskelig, vilde være en Garanti for de endnu under den tyrkiske Regjering staaende Donauprovindiers Fremskridt. Hvad enten man troer som Ungarerne, til hvis Tolk Herr Horn har gjort sig i sin ener-giske Brochure: „Ungarn og den europæiske Crise“, at det er for sildigt at slutte noget som helst Forslag, eller at man betragter Hoffet i Wiens Vankelmødighed med Henvis til Rigets Reorganisation som Forleber for nye Indrømmelser, hvormed Ungarn kan være tilfreds, ere Alle enige om, at man snart kan vente, at Ungarn vil reise sig af sin politiske Dvale. Keiser-riget Østerrig befinder sig i en saa vaklende Stilling, at hvilkensomhelst Forsamling, valgt af hvem det end er, selv af Soverainen, saaledes som det nye Raad, hvis det blot kommer til at raadslaae om Statens Anliggender, maa nødvendig og snart indtage en fremragende Stilling og lægge Haand paa de af Alle ventede Reformere. Af en Notabel-forsamling vil snart en konstituerende Forsamling fremgaae. Det er sandsynligt, at man indseer i Tydskland, hvor farefuld Østerrigs Stilling er, og at Overbeviisningen herom har tilveiebragt den Enighed, som synes at herse mellem de i Baden-Baden forenede Fyrstener. Om denne Enighed er virkelig eller kun tilfjendende, og om Grunden til Østerrigs saa paafaldende Isolation ved denne Leilighed, vil den nærmeste Fremtid oplyse os.

Den Skjebne, som Lord John Rusjels Valgreformbill mødte i Underhuset, var ikke uventet. Dette Lovudkast blev omfider taget tilbage, men de sidste Scener i denne langvarige Discussion vare ikke uden dramatisk Interesse. Lord John Rusjel forsvarede lige til det sidste Tielik sit Værk, som han næret saa stor Forhærlighed for, med den ham eie-dommelige Seighed. For at formaae ham til at opgive Lovudkastet maatte han være Vidne til, at en Afstemning i et talrigt besøgt Møde kun forstaaede Ministeriet en svag Majoritet, saa at altsaa et Nederlag syntes at være nærforsaaende. De sidste Debatter vare især heftige. Lord Palmerston, som for første Gang brød den betydningsfulde Tausshed, som han iagttog hver Aften, naar Discussionen om dette Lovforslag begyndte, kom sin i Forlegenhed kragte Collega tilhjælp; men de Liberales talrige Reclamationer og Herr Disraelis tillidsfulde Tone bekubede noksom det uundgaaelige Udfald. Trods nogle Taleres Declamation er det dog siensynligt, at den engelske Nation i dette Tielik betragter Spørgsmaalet om en Valgreform med Egeghedsighed. Det nuværende Parlament har søgt at imødekomme Folkets Ønsker, og der var altsaa ingen praktisk Grund til at reformere Representation, der viste sig at være en tro og fornustig Gjenklang af den offentlige Mening. Men naar Reformerne ikke var absolut nødvendige, maatte den foreslaaede Foranstaltning idetmindste være vel overveiet. Lord John Rusjels Lovudkast indskrænkede sig til at forøge Valgcorporationen med en Mængde Vælgere, hvis Antal han ikke engang tilværmelsesvis kunde angive, og disse Vælgere tog han af en eneste Samfundsklasse, nemlig af de Peiere, der kun betale en høist ubetydelig Humsleie. Han nærmede sig saaledes Majoritetens Herredømmets Princip, der staaer i afsjort Strid med Englands historiske og constitutionelle Udvikling; det er derfor ikke besynderligt, at dette Lovforslag faldt paa Grund af de parlamentariske Partiers Misbilligelse og Folkets Egeghedsighed.

I Frankrig have Følelighederne i Anledning af Savoiens og Nizzas Indlemmelse fængslet den almindelige Opmærksomhed i denne Uge. For at vurderer, hvad Frankrig har vundet ved denne Udvikling af Territoriet, er det maastee ikke overflødig at see, hvorledes ansete Piemontesere betragte det Tab, de have lidt. „Revue des deux Mondes“ aftrykker nogle Lintier af et Brev fra en af de Mænd, der have tjent Piemont siden 1848 paa den tappreste og hæderligste Maade. Han siger: „Som Officere kan jeg ikke forfølge for Dem, at Savoiens Tab er høist ubetydeligt for os, thi vi miste ikke blot vor Forsvarslinie og vor Uafhængighed paa den Kant, men vi miste tillige tolv tusinde fortræffelige Soldater, som vi altid kunne stole paa. Det Blytte, som vi have gjort i denne Henseende, navnlig ved Toscanas Indbyggere, er meget slet, thi der behøves mange Aar til at gjøre Indbyggerne ved Arnoslodens Bredder til Soldater. Vi bringe Frankrig et Offer, som maastee ikke vurderes høit nok i dette Land. Jeg er overbevist om, at hvis Spørgsmaalet var blevet Kolle-representationen i Turin forelagt for Tractatens Afsluttelse, vilde Afsluttelsen være bleven forfattet med stor Majoritet, hvilke Følger en sliq Fortættelse end vilde have haft; men efter som Parlamentet først blev raadspjurgt, da Sagen var afsjort, havde det intet Andet at gjøre, end at høre Høvedet og sige: Amen.“

M.

Oekonomi.

Der gives visse Egenstaber og Baner, som man ligesaa lidt har Kov til at tillægge som at frakende Folk, og blandt disse er den Tilføielighed, der fører os til at være oekonomiske og den Bane, at give denne Tilføielighed Tøilen. Intet Menneske vilde holde af at høre, at det var særdeles

oekonomisk, og endnu færre vilde kunne lide, at man sagde om dem, at de ikke havde det ringeste Begreb om Oekonomi. Oekonomi er virkelig en af de gode Egenstaber, hvis Godhed er af en saa tvivlsom Bestaendighed, at ligesom vi rose eller opmuntre den for meget, ophører den at være god. Det er en Dyd, som vi alle ere enige om, at unge Mennesker bør lære at udøve, men som vi fra vort mere ophøjede Standpunkt ønske os fritagne for at dyrke. Og vist er det, at denne Dyd for Tielikket ikke er i Mode. Man har neppe nogen- sinde tilforn lagt mindre Vægt paa Oekonomi, og man har aldrig for tænkt saa lidt paa Penge, undtagen for at give dem ud. Den umaadelige Hurtighed, hvormed store Formuer erhvervedes i de sidste Aar, og den Luxus, som en nyere Forbindelse mellem de forskjellige Lande har været og sat os istand til at tilfredsstille, bevæge de Samfundsklasser til kun at tænke paa at give Penge ud, som for halvtredsindstyve Aar siden især besiddede sig paa at spare. Dette skeer som oftest af en af de taabeligste Bevæggrunde, man kan tænke sig; Folk ønske nemlig at være ligesaa fine som En eller Anden, hvem de for Resten ikke bryde sig det mindste om og som ogsaa betragter dem med den største Egeghedsighed. De Behovringer og Besværligheder, som det koster at tilfredsstille den taabelige Egeghedsighed, at ville leve paa samme Fod som de Rige, ere større, end den menneskelige Natur kunde udholde, hvis den ene Sorg ikke dræbte den anden, og hvis ikke denne ærgjerrige Stræben som oftest kvalte Kjærligheden til Slægt og Venner. Men naar man har gjennehglet denne Daarfskab, saaledes som den forsjener, og naar man har erkjendt, hvilke Fordele Oekonomi fører med sig, kan der dog tillige siges Noget til Forivar for Nutidens forandrede Levemaade, og vi troe, at den Lære, at Nationer saavel som Individ under-tiden ikke behøve at lægge for stor Vægt paa Oekonomi, indeholder en Sandhed, hvor farlig den end kan synes.

Det er en Selvfølge, at Ingen med Undtagelse af nogle affjendige Udelande opgiver enhver Tanke om Oekonomi, og det er mærkeligt at see, hvorledes ethvert Individ har sin eie-dommelige Oekonomi, som udøves paa den mest comisse Maade. Hensigten dermed er ikke at spare Penge; de samme Folk udgive i Løbet af et Par Minutter uden Nødvendighed langt mere, end de ved deres smaalige Oekonomi kunne spare i Løbet af et Aar; men de udøve den af samme Grund, som Fuglene fluge Kistestene, nemlig for at tilveiebringe en lille og behagelig Afværging i deres sædvanlige Levemaade. De lade sig ogsaa paavirke af det animalste Instinct, der bevæger Fugle og Katte til at gjemme Ting, som de maastee engang i Tiden kunne have Brug for. Folk, der drive dette Slags Oekonomi, have en dunkel Fornemmelse af, at de i Grunden vinde en Seir over Samfundet. Der gives for Exempel Mennesker, som have en rigtig Indtægt og som føre et stort Huus, men som heller vilde styrte af Hede og Mathed, end de vilde tage en Droschke. Hvis de leiede en Droschke, saa ofte de behøvede den, vilde de maastee forøge deres aarlige Udgifter med en Snees Daler; men de have nu eengang faaet den Idee, at det er østelt at høre i Droschke istedetfor at gaae, og de føle deres Samvittighed beroliget ved at drive denne Oekonomi. Paa samme Maade gives der Damer, som gaae klædte i Silke og Floil, som give glimrende Dineer og som gaae paa de dyreste Pladse i Theatrene, men som skrive Breve haabe paa kryds og paa tværs, for ikke at bruge to Ark Papir eller to Postmærker.

Der er ogsaa Forskjel paa den Oekonomi, som drives af Damer og Herrer. I den tidligste Ungdom lærer man begge Kjøen at føre Bog over deres Udgifter. I de gode Tielik, som helbigvis alle Mennesker engang imellem have i deres Liv, beslutter mangan ung Herre at vedblive med denne fortrinlige Skik og ud-fører virkelig ogsaa sit Forsæt i et Par Dage. Men det gode Forsæt glemmes i Almindelighed, og de fleste Herrer's Væg-føring bestaaer i, at de have deres Jemdalersbøder i en Tegne-bog og deres Smaapenge i en Portemonnaie. Damerne vedblive derimod at føre Regnskab, og den Opmærksomhed, som de staaende Huusholdnings-Oekonomien, styrker deres Charak-ter i den Grad, at de omfider ikke engang ere bange for at binde an med en alubst Slagter, naar Kjøebregningen er for høi. En stakkels Pebervend gjør i Reglen ikke store Op-hævelser, naar hans Koffepige underretter ham om, at den Sid Kjøb, han putter i Munden, nødvendigvis haade ved Dag og ved Nat Vedtigholdelsen af et Laal, der er stort nok til at stege en heel Oxe. Men Damerne styrte sig i Kampen og behandle en opffruet Regning med den samme haanlige Foragt, hvormed en Procurator fremlægger et saft Gjelds-beviis i Retten. Lader os beundre det Mød, som vi heste saamegen Fordeel af, men paa samme Tid maae vi bemærke, at Huusholdnings-Oekonomien ofte paa en høist mærkelig Maade forleder til at give Penge ud. Visten til at høre billigt, leder til at prutte, den forlangte Pris gives aldrig, og der anvendes den største Tapperhed og den listigste Tactik for at bevare Sælgeren. Men der hjøves dog, fordi man faaer godt Kjøb, og paa denne Maade er den oekonomiske Damer undertiden mindre oekonomisk end den rundhaandede Herre. Forskjellen mellem begge Kjøen kan virkelig ofte angives saaledes: En Herre giver en Daler for en Ting, han behøver, men som kun er fem Mark værd, medens en Damer giver fem Mark for en Ting, som er en Daler værd, men som hun ikke behøver.

Men Spøg tilside; vi mene virkelig, at nagtet Oekonomi er en fortræffelig Ting, kan dog i de Samfundsklasser, som, hvad enten de ere sparformelige eller ei, dog ere sikke paa aldrig at gaae sultne tilfængs, ingen oekonomisk Seirvinding